

① דנפול מחלות . פי' רוב מחלות דלי נפול מוקלה אפי' דהסוד לעולם בשבת מ"ו מוקרי מחלה נעמן הכלה מעבר וקדוים קוים כחמדין רוב פק אלו דברים (כסוד דף כ"ו וס' ד"ה חזק ודף כ"ו) דהיא שושנתה דהולג נידך להעמיד אהר שגפרי צה פדלות לכך לא היו יסוגין להולך כמנהגם בשבת לצורה (שמוע פסחיה דקודם שגפרי היו מותרים לעולם כדאמר רבי יוחנן (יבמות דף ו' וזבחים הלכות דלחיותה נעלות בלילה חייבין עליה נסוס ר"ה ור"פ"כ בלילה היו חייבין פסחיהם :

לא נח

(כד) אבר החבר :

② אכן, מצאתי מקום תרפתי, מלך כוור! כי אמנם חטא זה הוא אשר בגללו לא נתקום העוד אשר יעד האלוה ל' בית השני"י: "רני ושכחתי בת ציון! כי הנני בא ושכחתי בתוכך - נאם ה'". כי הענין האלוהי עמד להול עליהם ככראשונה, אלו נענו כלם לקריאת ושבנו לארץ וישר אל בנפש הפצה, אבל רק מקצתם נענו - ורבים, והחשובים שבהם, נשארו בבבל, מסכימים לגלות ולשעבוד, ובלבד שלא יפרדו ממקבולתם ומעסקיהם. ויתכן כי על זה רמז שלמה באמרו: "אני וישנה ולבי ער" - כנה את הגלות בשם "שנה" ואת התקדמת הנבואה בקרבם בשם "לב ער"; ובאמרו: "קול דודי דופק" כגון לקריאת אשר יקראם האלוה לשוב לארץ; המלים "שראשי נמלא טל" הן כונו ל' שכונה' היוצאת מצל קורת ה'מקדש'; "פשטי את כתנתי" - מורה על ההעצלים להשמע לקריאת ולשוב לארץ ויקרא; "דודי שלח ידו מן החור" - רמז לעורא, הפוצר בהם, ולנחמניה ולנביאים האחרונים. סוף דבר, רק חלק מן העם נענה, ולא בלב שלם, - ולכן נמלם האלוה כהשפכת לבם, ונתקמו בהם ההבטחות האלוהיות רק במדה מצמצמת, כפי מעוט התעוררותם. כי הענין האלוהי אינו חל על אדם כי אם לפי הקנת האדם - אם מעט מעט נאב הרבה הרבה. אף אנו אלו הנינו מוכנים להתקרב אל אלהי אבותינו בלבב שלם, כי אז היה הוא ית' מושיענו כאשר הושיע את אבותינו במצרים. - עכשו שאין הדבר כן, אין הדברים שאנו אומרים בהפלותינו: "השמחתי להר קדשתי" והשתחוו להדם רגליו, "המחזיר שכנתו לציון", וכדומה, כי אם כדבור התכי וכצפוף החרור, כי בלא כנות הלב אנו אומרים דברים אלה או דומיהם, - כאשר הצרות בצדק, שר הכוזרים.

③

טו מיהאיש הנרא וברך הלכב - כמשמעו: שאין בלבו כח לעמוד בקשרי המלחמה. ומאמר שיכנס בקשרי המלחמה ישען על מקנה ישראל ומושיעו בעת צרה" ונדע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה" וישים נפשו בכפו" ולא יירא ולא יסחד ולא יחשוב לא באשתו ולא בכניו, אלא ימחה וכוונם מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה. וכל הממתחיל לחשוב ולהרהר במלחמה ומבהיל עצמו - עובר בלא-תעשה, שנאמר: אל-יבר לבבכם אל-תיראו ואל-תחפזו ואל-תערצו מפניהם: (י"ג כ"ג). ולא עוד אלא שכל דמי ישראל תלוין בצוארו, ואם לא נצח ולא עשה מלחמה בכל לבו ובכל נפשו - הרי זה כמי ששפק דמי-הכל"י, שנאמר: ולא ימס את-לבב אחיו כלבבו (ס"ג). והרי מכרש במקלה" ארור עשה מלאכת ה' רמיה וארור מנע חרבו מדם (י"ב כ"ג). וכל המלקחם בכל לבו בלא פחד ותהינה כונתו לקדש את-השם בלבד" - מבטח לו שלא ימצא נזק ולא מגיעהו רעה, ויבנה לו בית וכוון בישראל ויזכה לו ולבניו עד עולם ויזכה לחיי העולם הבא, שנאמר: כי-עשה יעשה ה' לאדני בית נאמן כי-מלחמות ה' אדני נלחם ורעה לא-תמצא בה וגו' והימה נפש אדני צרוכה בצרור הסיים" את ה' אלקיה (סמ"א בת כתיב).

לזני אלאו טו

אלמ אלקי טו